

KŘESŤANSKÉ LISTY A KUSŮV LID

Časopis Národní Jednoty československých Protestantů v Americe a v Kanadě

Ročník LXI (XX) Chicago, Illinois, Září (September) 1959 Číslo (No.) 9

Entered as second-class matter at the Post Office at Chicago, Illinois. Additional entry at Taylor, Texas. Acceptance for mailing at a special rate of postage provided for in section 1103. Act of October 3, 1917, authorized July 11, 1918.

Adolf Tichý

JIMRAMOVĚ

(Při stoupaní na "Horku".)

*Krok stoupám zvolna za krokem,
zřím v tvář Tvou v nebe zahleděnou.
Kolébáno jsi písní temných hor,
hlazeno rukou řeky třpytně něžnou.*

*Kol Tvých se bílých věží měkce stmívá,
nad střechami Ti soumrak sen svůj zpívá
a tíše, tichounce Ti řeka cit svůj šumí—
kdo srdce živé má, ji snadno porozumí.*

*Městečko snění mých, kolébko sterých přání,
jak k oku milenky se inoch něžně sklání,
tak hledím v Tvoji tvář, jež k srdci mluvit umí
kdo srdce živé má, ten Tobě porozumí.*

Přemysl Pitter:

Ve kterém jménu?

Zatýká-li policista někoho, nebo vynáší-li soudce rozsudek, činí tak ve jménu státní moci, která za ním stojí. Kdyby tak činil ve jménu svým vlastním, kdo by ho poslechl? Vyjednává-li státník se státníky jiných zemí, činí tak opět ve jménu své vlády, o jejíž moc se opírá. Ve vlastním jménu mluvit může si dovolit jen člověk, který je s to, aby to, co prohlašuje, dokázal a zaručil. Tak může mluvit na příklad skutečný vědec, člověk povoláný ve svém oboru. O takovém pak říkáme, že "má jméno." Nestojí za ním sice autorita světská, ale autorita duchovní, vědecký či umělecký věhlas. Podobně i tak zvaní mluvčí národa či lidu mají skutečnou autoritu jen potud, pokud za nimi národ, lid opravdu stojí. Různé organizace a instituce vysílají své zástupce, kteří mluví nikoli za sebe a svým jménem, nýbrž jménem těch, které zastupují,

a mají jen tolik vlivu a moci, kolik ji mají ti, které představují.

Také Boží věc potřebuje ve světě zastávání, potřebuje těch, kteří by z Božího příkazu mluvili a v Božím jméně jednali. Jedním z takových mocných zastánců Boží věci byl Mojžíš. Ne on sám sebe vyvolil a postavil za vůdce lidu a proroka Božího. V Druhém knize Mojžíšově čteme, jak se vzpírá a nechce na sebe vzít tento úkol. Práví: "Kdo jsem já, abych šel k faraonovi a abych vyvedl Izraele z Egypta?" Ale Hospodin odpovídá: "Takto řekneš Izraelským: "Bůh mne k vám poslal!" Mojžíš cítí svou lidskou nedostatečnost, ale cosi mocnějšího než je sám ho nutí, že nemůže jinak a musí konat, k čemu je vnitřně puzen.

Podobně Jonáš a všichni proroci a lidé Boží. Nejdou a nejednají ve jménu svém, nýbrž ve jménu toho, který jim přikazuje, ve jménu Božím. Tak i Ježíš. Evangelista Jan zaznamenává, co Ježíš sám pravil o svém poslání: "Sestoupil jsem z nebe ne abych činil vůli svou, nýbrž vůli toho, kterýž mne poslal!"

Poslání, které Ježíš přijal od Otce, odevzdal pak svým učedníkům. Práví: "Jakož mne poslal Otec, i já posílám vás!" Od té chvíle šli učedníci Ježíšovi ne ve jménu svém, ale ve jménu Ježíše Krista, a co mluvili a činili, ve jménu Ježíše Krista činili. Ten jim byl nejvyšší autoritou, z něho brali oprávnění, o něho se opírali, z něho čerpali sílu a odvalu. A jako soudce, vyslanec vlády či mluvčí lidu prohlašuje: Mluví tu ne já, ale mými ústy mluví stát, národ, lid—tak i učedníci Kristovi, když byli otázaní radou starších: "Jakou mocí a ve kterém jménu jste to učinili?", odpovídají: "Ve jménu Ježíše Krista Nazorejského, kterého jste vy ukřižo-

KŘESTANSKÉ LISTY a HUSOV LID

Christian Journal and the People of Hus
Křesťanské Listy 1898 Husov Lid 1940

Vychází měsíčně. Vydává Národní Jednota
Československých Protestantů v USA
a Kanadě

Published monthly by the National Union of
Czechoslovak Protestants of America

Redaktor (Editor) J. P. Tatter
Box 59, Hillsboro, Wisconsin

Články, zprávy pro časopis a knihy k recenzi
posílejte na redaktora.

Za své příspěvky odpovídají autoři sami.

Předplatné — Subscription \$2.00 per year.
Předplatné, milodary na časopis, jakož i přís-
pěvky Jednotě pro uprchlíky, na m'žko pro
děti běženců a na léky pro děti trpících, za-
sílajte laskavě na adresu pokladníka Jednoty:

Mr. John Opie, 4800 South Hoyne Ave.
Chicago 9, Illinois

Return Address — Adresa Administrace
5700 Eastwood Ave., Chicago 30 Ill.

vali. To jest ten kámen, který jste vy zavrhli, avšak kterýž učiněn jest hlavou úhelní!"

Tak se šířilo a upevňovalo učení Kristovo, dokud je nezvrhli ti, o nichž Ježíš prokročoval: "Přijdou mnozí ve jménu mém, řkouce: "Já jsem Kristus!" a svedou mnohé."

Zajisté svět potřebuje—a zvláště dnes—svědků Boží pravdy, potřebuje učení a příkladu Kristovy lásky. Ale čím to přijde, že toto učení, tato pravda, hlásaná od věků ve jménu Božím, nemá té síly a moci, aby mohla uzdravovat a křísit, nemá ani té autority, kterou má nějaký spolek, politická strana nebo výkonný orgán státu?

Příčina je nepochybně v tom, že mnozí z těch, kdo se dovolávají Boha a Ježíše Krista, činili co činit neměli, že nekonali vůli Boží, ale uplatňovali vůli svou, a proto se Bůh za ně neostavil. Nazýváme se křesťany. Ale žijeme, mluvíme a jednáme tak, aby bylo každému zřejmo, že je to Kristův duch, který nás naučuje a řídí?

Vytýkáme často licoměrnost a farizejství tak zvaným "světským lidem." Jsme roztroušeni—a jistě právem—na ty, kdo mluví ve jménu práva bezdrábných, ve jménu rovnosti utiskovaných, avšak kteří sami šlapou po nejzákladnějších lidských právech, a rovnosti u

nich není. Jsme pobouřeni proti těm, kteří vykřikují veliká hesla ve jménu národa a lidu—a myslí na prospěch svůj nebo své třídy. Jsme pohněvani falešnými vůdci států, kteří ve jménu míru činí přípravy k novým válkám. Vytýkáme—a právem—tvůrcům kultury a civilizace mravní mělkost, neodpovědnost, bezcitnost. To všechno jsou ony "kobylinky kornované," o nichž mluví Jan ve svém Zjevení.

Avšak křesťanství nutí především mne samého, abych sebe postavil pod Boží míru. Staví mi Krista před oči a konfrontuje mne s ním. Učí mne hledat v něm vodítko pro můj vlastní život. Přestanu-li se dívat na Krista, ztrácím mravní normy, přizpůsobuji se okolí, světu, přestávám růst a mravně upadám.

Proto pravý učedník Kristův klade především měřítko Kristovy dokonalosti na sebe. Jeho příkazy vztahuje nejprve na sebe samého. Je můj život takový, abych mohl říci: žiji ve jménu Ježíše Krista? Nečiním i já leccos ve jménu Ježíše Krista, co se s jménem Kristovým nesnáší? Nebudím i já zdání spravedlnosti a pravdivosti, zatím co mé svědomí mně dokazuje, že skutečnost je jiná? Nerozčiluji se pro cizí hříchy, zatím co vlastní hříchy omlouvám? Nevytýkám jiným národům viny a chyby, zatím co viny a nepravosti svého národa schvaluji?

Tak je potřebí, abychom nejprv sami sobě, před obličejem Božím a svým svědomím strhli škrabošky pokrytectví a přetvářky a měli odvahu sami sobě se podívat přímo do tváře. To bude první čin, který provedeme opravdu ve jménu Ježíše Krista. Neboť taková je vůle Boží, abychom všechen svůj život postavili pod kontrolu, moc a autoritu ducha Božího. Abychom podobně jak první křesťané činili všechno ve jménu Ježíše Krista.

Všecko? To snad přece ne! Jíme a pijeme, chléb vyděláváme, v dílně pracujeme, za úřednickými stoly sedíme—to také ve jménu Ježíše Krista? Není to snižování vznešenosti Kristovy a profanace svatosti Boží?

Jistě můžeme tyto věci činit i bez Ježíše Krista, ale můžeme je činit i ve jménu Krista. Není tak nepatrných věcí na světě, kterých bychom nemohli činit ne-li ve jménu Kristově, tož aspoň s vědomím, že se to nepřičí jeho duchu. A toto je, věřím, nej-

spolehlivější mravní měřítko pro to, co je správné a dobré a co nikoli: mohu-li tu či onu věc podniknout se slovy: ve jménu Ježíše Krista, mohu-li se za tu věc pomodlit, pak nemůže být špatná. Ale cítím-li: za to se dobře modlit nemohu—pak jistě na tom něco je, v čem má prsty Kristův protivník.

Reknu-li "ve jménu Ježíše Krista", pak tím pravím: Pane, to co chceš říci, udělat, to je tvá věc. Víím, že za ní stojíš, že si jí přeješ a že si jí řídíš sám; mne si použij jen jako nástroje, jako svého sluhu!

A to je právě to, co nám dnes nejvíc chybí: toto vědomí vyššího posvěcení. Odtud ta lhostejnost k mravnímu významu toho co děláme a vůbec veškerá nevážnost života. Kdo stojí v našem díle? Ve jménu koho neb čeho pracujeme a zápasíme? Ve jménu koho neb čeho žijeme? Pro jaký účel a cíl? Je to pro nás zahanbuující skutečnost, že nevěrci a materialisté mají často víc víry v moc ducha a ve vítězství ideálu nežli my, kteří se na-

zváme věřícími. Komunisté vědí za čím jdou. Oni pracují a bojují ve jménu své ideologie, svého přesvědčení, a proto to namnoze vyhrávají, i když jen dočasně, neboť jejich víra je falešná a přesvědčení klamné. Avšak nám Bůh ukázal v Ježíše Kristu pravdu, pravdu skutečnou a vítězíci. Máme-li nějakou výsadu, pak je to ta, že jsme se sešli s Kristem, poznáváme jeho učení, máme jeho příklad, jeho pomoc a oporu. V jeho jménu chceme žít, pracovat a mřít. Nejen se v jeho jménu scházet, modlit poslouchat nebo kázat Slovo Boží a nábožně zpívat! Naše úloha počíná vlastně za dveřmi shromáždění, ve všedním životě. Tato výsada zavazuje k odpovědnosti před Bohem i lidmi. Pak až ti, kteří uží náš duchem i skutky bohatý život, se nás zeptají: "Jakou mocí a ve kterém jménu jste to učinili?" můžeme jim odpovědět jako apoštol Petr před radou starších: "Ve jménu Ježíše Krista Nazorejského!"

(Vysíláno do vlasti.)

Józa Novotný:

PAMĚŤ

"Nebo milostiv budu nepravostem jejich, a na hříchy jejich, ani na nepravosti jejich nikoli nevzpomenu více."

Ep. k Židům 8-12.

Jest dobrá paměť velký dar? Jest i není. Jest to veliká věc zapamatovat si, někdy však jest více, když dovedeme zapomenout. Tajemství dobré paměti jest toto: nepřeplnit paměť méněcennými věcmi. Mnozí lidé pamatují detaily bezvýznamných událostí. Není divu pak, že není místa na důležité věci. Čteme o matce Páně, že v den narození Páně skládala v srdci svém všechny věci toho významného dne. Lidské štěstí záleží v neposlední míře v umění vědět si rady s pamětí.

Umět zapomenout jest skoro tak velké umění jako umět si zapamatovat. Tvá paměť ti bude požehnáním, jestliže ses naučil i zapomenout. Budeš žít v středověké mučírny, jestliže ses nenaučil zapomenout na určité věci. Jsou instituce, kde vás budou učit, jak posílit vaši paměť. V novinách inserují. Já tam nepůjdu. Avšak ihned se půjdu zapsat do instituce, kde učí umění zapomenout. Nikdy nebudeš dokonale šťastným, jestliže ses ne-

naučil zapomenout na určitá slova a činy svého bližního. Není to lehké, avšak nevyhnutelné. chceš-li dosáhnout plného štěstí. Proč to máme umět? Protože Bůh sám to činí. Vždyť praví: "A na hříchy jejich, ani na nepravosti jejich nikoli nevzpomenu více." Proč máme zapomenout? Protože ona osoba, o které si myslíš, že tě urazila, vlastně tě urazit nechťela. Není na světě člověka, který by úmyslně tě chtěl urazit. Ptej se sama sebe, kdž jsi posledně někde řekl o slovo více než jsi měl, chtěl jsi úmyslně urazit? Bvlo to vlastně přenáhlení. Stalo se to v okamžiku, který jsme neměli v kontrole. A pak cítíme, že isme to vlastně neměli říci.

Na pohřbu jednoho muže řekli o něm: "Bvl přespříliš velký než aby se dovedl urážet."

Buduj katedrálu své paměti velmi opatrně. Nedovoľ, aby se tam trvale uhostil hněv. Pisatel epištoly k Timoteovi radí: "Pamatuj Ježíše Krista." Pamatuj na všechna dobordní Roží. Bud' vděčný. I zvířata jsou vděčná. Pamatují si dobrodiní jim prokázána. Pes se zlomenou nohou byl dobře ošetřen zvěrolékařem. Za nedlouho přivedl svého spolu-druha, psa k steinému zvěrolékaři. Avšak mnozí lidé si pamatují jen tak zvané urážky.

Jedno z požeňnaních starého věku jest slabá pamět. Kéž by to byla jen pamět na nepřijemné zkušenosti života.

Tohle byl vlastně úspěch Ježíše Krista. Vzpomeňte si jen na dvě ženy a dva muže. Kdo jsou? Marie z Magdaly a žena ze Samaří. Ta prvá byla hříšná žena se sedmi d'ábly, jak Slovo Boží nám praví. Avšak z ní se stala světice, které dnes zasvěcují katedrály a barevná okna. Ta druhá byla velká misionářka, která přivedla k Ježíši celé město. Obě byly velmi hříšné ženy. Jakou špinavou minulost měly za sebou. Jak jen ta změna byla možná? Žena ze Samaří měla pět mužů a šestý vlastně nebyl její muž. Ježíš jim odpustil a pomohl zapomenout na hroznou minulost. To byla a jest jediná cesta k úspěchu v životě. Pohléd'te se mnou nyní na dva muže. Svatý Matouš a svatý Pavel. Oba byli hrozní hříšníci. Matouš byl nepoctivý celník—jinými slovy, zloděj. Pavel byl pronásledovatel a možná vrah prvotních křesťanů. Jak se jen mohl Matouš stát autorem prvé knihy novozákonní? A jak se mohl stát svatý Pavel největším misionářem všech věků a prvním křesťanským bohoslovcem? Tatáž cesta. Boží odpuštění a zapomenutí. A v dějinách máme více těchto příkladů. Svatý Augustín, velký bohoslovec — v mládí byl hýřil, takže způsobil mnoho bolesti své matce. Svatý František začal nedobře život hýřením. Luther i Wesley nedobře začínali. Vše skončilo dobře osvědčenou methodou Ježíšovou. A tato methoda se tak dobře osvědčila, že ti, kterým bylo odpuštěno, nevyčítali těm, kteří také pochybili. Pavel nikdy nevyčítl Petrovi: "Ty jsi zapřel Mistra." A Petr nepřipomínal Pavlovi: "Ty jsi pronásledoval nás." Vše bylo odpuštěno a zapomenuto. Avšak odpuštění a zapomenutí jest jen část našeho poselství dnes. Žalm sto třetí nás vybízí, že na některé věci nemáme zapomínat. Na dobrodiní Boží. Přivolává naši duši, abychom nezapomněli na Toho, který nejen jednou odpustil, nýbrž v této odpouštějící činnosti pokračuje. Vždyť čteme "kterýž odpouští, uzdravuje, vysvobozuje, korunuje, nasycuje, obnovuje." To vše jest pokračující činnost.

Avšak my lidé československého původu, máme mnoho příčin hýti Bohu vděční a nezapomínat se na velké lidi v našich dě-

jinách, které nám Pán Bůh dal.

Naším krajanům doma radíme, aby ukazovali na Staroměstském náměstí na Husův pomník a jeho větu na pomníku vytesanou: "pravdy každému přejte." Necht' to volají tak hlasitě, aby to bylo slyšet až na hradě dnešním mocipánům. Necht' nezapomenou na Husity, kteří se vzbouřili nad nespravedlností, spáchanou v Kostnici. Avšak necht' také nezapomenou a připomenou dnešním uchvatitelům moci obří postavu Petra Chelčického, který nesouhlasil s Husity a řekl to. Avšak tohle jest nutno zdůraznit, že Husité před pěti sty léty byli tak duchovně velcí, že Chelčického odlišné mínění nejen snesli, nýbrž nijak ho nepronásledovali pro odlišný názor, i když ten názor byl oblečen v příkré odsouzení—zabíječi. Nezapomeňme na Mistra emigranta Komenského. Nezapomeňme na Masaryka, který řekl—požeňnané menšiny.

Není pochyby, že máme mnoho příčin Pánu Bohu býti vděčnými za tolik světel v našich dějinách, které nás mohou bezpečně provést dnešními temnostmi. Amen.

"Světový rok uprchlíků"

Valné shromáždění Spojených národů předložilo před nějakým časem resoluci, již se navrhovalo, aby rok, počínající 1. červencem 1959, byl označen za "Světový rok uprchlíků." Na návrh přistoupilo devětapadesát zemí, a z nich jednatřicet se zavázalo, že se všemožně vynasnaží zmírniti trpký úděl milionů lidí, kteří museli přehnouti ze svých domovů v Evropě, Asii, severní Africe a na Středním východě.

Ač uprchlická situace nemůže býti vyřešena v jediném roce, kooperace zmíněných národů dosáhne v ní jisté nápravy aspoň v několika zemích.

V Rakousku, Německu, Řecku a Itálii má se docílit úpravy v obytných poměrech, ve výcviku pro zaměstnání, v lékařské pomoci, v poskytování malých půjček obchodních a v pomoci při vyhledávání bydliště pro 30.000 cizinců-uprchlíků, kteří stále ještě žijí v táborech. Podobné pomoci má se dostati i jednomu stotisíci uprchlíků, kteří sice nejsou již v táborech, ale kteří se ještě trvale neusadili ve zmíněných čtyřech zemích nebo v

Belgii, Francii, Holandsku a Turecku.

Ve Spojené arabské republice, Libanonu, Syrii a Jordánu má se dostatí jednomu miliónu palestinských Arabů-uprchlíků pomoci, aby nabyli potřebného výcviku pro práci, a zvláštěními přiděly má se jim umožniti, aby se stali soběstatečnými. V přítomnosti dostávají tito lidé minimální pomoc od Nouzového a pracovního úřadu Spojených národů. V Tunisu a v Maroku žije 180,000 Alžíránů, kteří prchli z neklidného prostředí své vlasti a kteří dnes žijí za velmi primitivních podmínek; tito lidé nutně potřebují nékařské potřeby, šatstvo, mýdlo, olivový olej a potraviny.

V Hong-Kongu žije milion čínských protikomunistických uprchlíků v hrozném nedostatku. Vrchní komisař Spojených národů pro věci uprchlické potřebuje peníze, aby jim mohl opatřiti potraviny, léky, vzdělávací a rekreační služby, jakož i lepší přístřeší, výcvik a drobné půjčky. Nějakých 8,000 běloruských uprchlíků uvázlo stále ještě v komunistické Číně.

V Asii žijí též uprchlíci z Korei a z Vietnamu, kteří opustili komunisty zabrané severní území svých vlastí a uchýlili se do území jižních. Do severního pohraničí Indie stále ještě přibývají uprchlíci z Tibetu, kteří byli nuceni opustiti vlast po nezdařilé vzpouře proti čínským komunistům. V přítomnosti žije v Indii skoro dvanáct a půl tisíce Tibetánů.

Generální tajemník Spojených národů, Dag Hammarskjöld, odhaduje, že ze 40,000,000 mužů, žen a dětí, kteří se od skončení druhé světové války stali uprchlíky, zůstává jich stále ještě asi 15,000,000 bez trvalého domova. Dvěma až třem milionům z nich dostává se pomoci prostřednictvím úřadu hlavního komisaře Spojených národů pro věci uprchlické. Pod ochranu tohoto komisaře spadají političtí běženci, kteří uprchli na Západ ze svých zemí za Železnou oponou, nikoli však Němci, kteří prchají z východní zóny Německa do západní, neboť tito uprchlíci mají tam občanské právo.

Na květnové dvoudenní konferenci v Bilem domě sešlo se přes 160 předáků různých dobročinných a výpomocných organizací, aby porokovali o úloze Spojených států ve Světovém roce uprchlíků. Akce, založené na soukromém úsilí, jsou nyní koordinovány Upr-

chlickým výborem Spojených států, neodvislou občanskou organizací, zřízenou v lednu. Výbor slučuje zástupce dělnických a průmyslových skupin, katolíky, protestanty a židy, jakož i skupiny lidí, které poji společný zájem: pomoci uprchlíkům.

Výbor odporučoval prezidentovi sjednocení programu Spojených států s cílem Světového roku uprchlíků. Mezi návrhy bylo zvýšení až dosud povolené částky na nouzový program o deset milionů dolarů; štědré vládní dary ve formě výrobků a plodin; nové zákonodárství, povolující zvýšení roční přistěhovalecké kvoty o 20,000 uprchlíků; intenzivnější akci dobrovolných organizací, již mají usilovati o vybrání dodatečných 20 milionů dolarů výhradně pro akci uprchlickou.

American Council

BUD'ME CELÍ!

*Při návštěvě kostela
na kazatelně
slova se mi zaskvěla,
jež tam zřetelně
zlatem vyšil lidský um:
"Věřte evangelium!"*

*V myslí své pak vzpomínám,
Pán že řekl víc!
kterak to, že já čtu tam
jenom polovic?
Neřek' Pán v svém kázání
dříve: "Čiňte pokání!"*

*Pakli kdo jen víru káže
bez "krve" a bez pokání —
(Páně slov si málo váže)—
ten se cíle jistě mine:
Od záhuby neuchrání
ani sebe — nadtož jiné!*

—ý

Petr Den:

Národ na silnici

Má babička před nějakými šedesáti léty jezdila ještě raději kočárem než vlakem. Když na cestě mezi Kolínem a Vysokým Veselím u Jičina, trvajíc asi pět hodin, potkala tři nebo čtyři jiné kočáry, vždycky prý se ptala: "Kam ti lidé pořád jezdí? Jsou tak nešťastní, že nedovedou sedět doma?"

Co by as chudák řekla, kdyby mohla se mnou jet autem z New Yorku do Washingtonu a kdyby viděla ono nekonečné procesí rychle ujíždějících vozů, ty dva živé a proti sobě se vinoucí hady automobilů nepřetržitě se míjejících? — A věřte, nebo nevěřte, já sám jsem se přistihl, jak jsem se sebe samu ptal: "Kam ti lidé pořád jezdí?"

Po otevření některých zbývajících úseků dálnice, jedete nyní autem z New Yorku do Washingtonu bez nucené zastávky, to je bez "světla", které by vás zastavily. A není to trat' zrovna krátká, měří dobrých 380 kilometrů, či tolik, kolik je z Prahy třeba na Bodamské jezero ve Švýcarsku. Ač projíždíme jednou z nejlidnatějších krajín světa, přece neprojdeme žádným městem a žádnou vesnicí. Z Manhattanu nejdříve podjedeme řeku Hudson tunelem, který mimochodem řečeno, je vydlážděn našimi předválečnými šamotkami z Rakovníku, pak přes tovární města státu New Jersey se přeneseme přes dlouhatánské silniční mosty, milionové město Filadelfii pěkně objedeme, baltimorský přístav zase podjedeme tunelem dlouhým mnoho kilometrů, a než se nadějeme, vidíme už z dálky bílý washingtonský Kapitol. Tvoříme teď hlavu pohybujícího se hada a jeho tělo se za námi táhne až do Nového Yorku, vinouc se nepřetržitě v zimě i v létě, všední den i ve svátky, ve dne i v noci. A všechny ony automobily na této cestě jsou jen zlomeček amerických automobilů, jichž bylo v minulém roce na osmdesát milionů v provozu a jichž bude prý v roce 1965 na sto milionů. Amerika je národ v pohybu.

Nemůžeme na takové cestě nevidět, že se Američané na stálé jezdění dobře zařídili. — Jejich dálnice se od měst a všech lidských sídlišť dávno osamotnily. Žijí svým samostatným životem. Mají své vlastní stanice s benzinovými pumpami a správkárnami a své vlastní telefonní spojení. Mají své vlastní kavárny a restaurace, k nimž je přístup jen z dálnic a které mají kolem sebe veliké prostory na parkování vozů. Mají své vlastní biografy, v nichž můžete si odpočinout od řízení, aniž byste vylezli ze svého vozu. Mají své vlastní noclehárny zářící barvami a světly, čist'oučké a vkusně zařízené, s Bibli na nočním stolku, s koupelnami a s televizí. Nazývají se "hotely", nýbrž "motely" — na

důkaz, že poskytují přístřeší jen člověku motorisovanému, člověku, který ke své spokojenosti potřebuje, aby jeho vůz stál těsně před dveřmi jeho ložnice, neboť jinak by se cítil nesvůj a osamělý, asi tak jako Beduín bez svého koně nebo voják bez své pušky. Pro Američana automobil není způsob dopravy, nýbrž způsob života.

Američané byli cestovateli od vždycky. — Vždyť, aby se Američany stali, museli opustit svůj domov a vydat se na cestu, na dlouhou cestu po moři a po neznámých řekách do vnitra neznámé země. Museli se pustit na jiné moře, na moře trávy, nikoliv už po lodích, nýbrž na vozech, pokrytých plachtou, které napsaly tak slavné kapitoly americké historie. Tyto "plachetnice" je od moře nesly dále po mořích, po prérích a stepích, dokud se nezačaly stavět železnice a silnice pro automobily. Dnes Američané cestují většinou auty a ovšem letadly, které konečně celou Ameriku učinily dosažitelnou v jednom jediném week-endu.—

Americké cestování si můžeme rozdělit na několik kategorií. Předně zde máme cestování, které počalo přistáním prvních přistěhovalců v atlantických přístavech, odkud se pomalu a jistě rozcházeli na západ. Na západ k novým a vzdalujícím se hranicím, které se konečně zastavily u Tichého oceánu. Tento pohyb ani ještě dnes neustal: stále a stále se odebírají lidé z východu na západ, z Nové Anglie do Texasu a Kalifornie, a také ze severu na jih, z Nového Yorku nebo z Chicaga na Floridu.

Jde se z východu na západ, neboť se hledá lepší půda, jde se za zlatem do Kalifornie nebo na Aljašku, jde se za naftou do Kansasu nebo Texasu. A staří lidé, pensisti, jdou do Kalifornie nebo na Floridu za sluníčkem a za svým snem krásného nicnedělání.

Jiná kategorie amerických cestovatelů se regrutuje ze stálé výměny obyvatelstva mezi venkovem a městem. Jako všude na světě i v Americe venkovani touží po městě a město po venkově.

Děti farmářů raději přijímají zaměstnání ve městě — a to již proto, že hospodářské struje osvobozují od práce na půdě, měšťáci se zas zakupují na venkově, aby unikali městskému ruchu a hluku. Americká města rostou, avšak nejvíce rostou jejich venkovská před-

městí, a to vše způsobuje ono neustálé rojení, které ucpává v některých hodinách důležitě dopravní tepny.

Přidejte k těmto kategoriím cestovatelů ještě stálou výměnu tak typickou pro amerického člověka, který stále a stále hledá nové a výhodnější zaměstnání, a který se nerozpakuje jet na druhý konec Ameriky, nabídnou-li se mu trochu lepší plat. Maně se musím smát — co by to byl pro mnohé Čecháčky za problém, musili-li jít jako učitelé nebo státní úředníci třeba z Moravy na Slovensko! Tak velikou a hroznou "cestu" koná mnohý Američan aspoň jednou za týden a statisíce je jich na stálé cestě — jak se zde říká — od břehu k břehu, to je od Atlantického k Tichému oceánu.

Za války, první i druhé, byl nedostatek pracovních sil na průmyslovém severu, a proto statisíce černochů opustilo jih a usadilo se v Novém Yorku, v Chicagu, v Pittsbuřku a Detroitu. Je typické, že, že cestují nejraději mládí: sčítání z roku 1950 prokázalo že plných 28 procent mladých lidí mezi osmnáctým a třicátým rokem změnilo svůj domov v jediném roce, což ovšem všecko musí znahonásobovat i věčné cestování o weekendech a svátcích.

Američan je krátce svou vlastní povahou turistou a celá americká literatura je v podstatě vlastně cestovními příručkami. Mnozí z vás doma jste jistě četli románek *Vzdouch zdarma* od Sinclaira Lewise, líčící putování mladé americké dvojice po této veliké zemi. Není i Melvillova *Bílá velryba* takovou slavnou příručkou fanatického poutníka po všech oceánech světa? Podle memo soukromého mínění je nejpřátelštějším americkým spisovatelem Mark Twain: jeho *Život na Mississippí* a jeho největší román, *Huckleberry Finn*, líčí kraje, města a lidi viděné z lodi. unášených věčným proudem, tak podobným věčnému proudu vozů na dálnici New York-Washington. A co Steinbeckovy *Hrozny hněvu*? Nelíčí i ony člověka, rodinu a národ v pohybu, která je jaksi osudem tohoto nového zemědělu, vystavěného lidmi, kteří opustili jednou provždy svůj evropský domov? Američané jsou jaksi stále a stále na cestě, a není náhodou, že slova *Na cestě* jsou názvem nejznámějšího románu Jacka Kerouaca, tohoto proslulého zástupce rytmické, potrhle a dyna-

mické generace, která se hlásí o slovo. Sám život této generace je cestováním, a její romány nelíčí už svět viděný z automobilů, ale automobil a cestování je jejím světem, jediným existujícím ze všech možných. Tato mladá generace už nejede za nějakým cílem, nýbrž ono cestování samo je cílem a "šťěstím je mít volán v ruce a čtyři kola na silnici a řídit se, řídit bez zastávky pod hvězdami", jak se v románu na jednom místě říká.

V Americe vlastní automobil ovšem každý nebo skoro každý. Bohatí i chudí, staré ovdovělé dámy a bohémové, podnikatelé a dělníci, staří i mladí.

Před několika dny jsem četl, že ve vyšších třídách středních mají majitelé nebo stálí uživatelé automobilů nižší prospěch, kterýžto fakt mne nepřekvapil tolik jako čísla udivující procent žáků s automobilem. Na školách chlapeckých i dívčích.

V Americe člověk nabývá automobilu s pubertou, hoši s dlouhými kalhotami a děvčata s tyčinkou na rty. Američané v automobilu žijí, někdy v něm jedí a spí. Velmi často se v něm milují a dostaveníčko bez automobilu je skoro vyloučeno. Jen zřídka vidíš milence na procházce, jak se drží za ruce, denně však vidíš milostné scény v automobilu. Američané prožívají v automobilu všecko krásné, co život dává, a někdy v něm také umírají. V roce 1958 automobilem nebo v automobilu umřelo na osmdesát tisíc lidí.

V Americe není normální jít, nýbrž jet.— Na nekonečných silnicích nepotkáš jedinou osobu jdoucí pěšky. Když jednou za rok na dovolené se pokouším jít ze zdravotních důvodů jeden, dva kilometry pěšky a to daleko od velikých měst, někde v lesích Nové Anglie, každý kolem jedoucí automobil se zastaví, aby se mne zeptal, co se mi stalo, nepotřebují-li pomoci. Jít pěšky je totiž tragédie a dobré srdce Američanů nedovede jet kolem bez podání pomocné ruky. Je to k zbláznění a již již jsem se chystal nosit v ruce tabuli s nápisem, že mi nic nechybí, a že jsem docela normální. Na štěstí jsem si to rozmyslil, neboť bych pak skutečně normálním nebyl. Ostatně v Americe není většinou ani kde chodit pěšky. Definoval bych ji jako zemi bez pěšinek.

Přistěhovalci sem kdysi přišli z Evropy, v níž cestování bylo jen pro bohaté a chudý

musel sedět doma. Přišli ze společnosti sedící a stagnantní, v níž každý měl své od narození určené místo. Kdo se svému osudu vzepřel a odjel do daleké neznámé země, chtěl se v ní pohybovat za každou cenu. — Pohybovat se, jezdit z místa na místo, stěhovat se kam mu libo, pokládal nový Američan za své největší privilegium a za samu podstatu svobody. Proto ještě dnes, když Američan sestárne a odeběře se na pensi, koupí si k svému automobilu přívěsný vagon, vybavený přijímacím pokojem, kuchyní, ložnicí a koupelnou, a jezdí s ním po Americe. V létě je v Kanadě, v zimě na Floridě. Jede-li po Americe občas potkáte takovou obludu jet po silnici, občas vidíte celá ohromná parkoviště nebo "města" těchto vagonů. Mnoho lidí — a je jich počet stále větší — takto žije celé roky. A věřte nebo ne, říkají tomu *usadit se* na pensi . . .

Když je potkám na dálnici a vidím pensis-

tu sedět za volánem a jeho ženu jak v jizdě něco vaří ve své řítičce se kuchyňce, vzpomenu si na svou babičku, a na to jak by se ptala, kam ti lidé pořád jezdí a proč jsou tak nešťastní, že nedovedou sedět doma. A říkám si: Milá babičko, ne, nerozumíš moderní době! Vždyť ti lidé *jsou doma!* Nemají jiný domov než silnici a možná, že vlastně stojí a že se jen zeměkoule točí pod nimi. Ne, nejedou za štěstím ani skutečným a ni vysněným, jejich štěstí je v jejich pohybu.

Ma babička, když na své cestě z Jičína do Kolína potkala jiný kočár, nikdy prý neopoměla cestující pozdravit a popřát jim všechno nejlepší. A jsem přesvědčen, že kdyby dnes na dálnici Nový York-Washington mohla vidět onen dravý proud automobilů, jsem si jist, že by aspoň pro sebe si zašeptala — "Dej vám Pán Bůh šťastnou cestu!"

—Nový Domov.

ROZHLEDY

SLEEPING BEAUTY

Nevím byl-li to Hašler či někdo jiný, kdo napsal písničku: "Ta naše česká zem, jest jako pohádka . . ." Ale at' už to byl kdokoliv, slova padnou! Česká zem byla vždy jako pohádka,—milá a kouzelně krásná. I dnes mnoho z té pohádkové krásy zůstává, ale pohádku, kterou vám nejspíše připomíná jest, "Pohádka o zakleté princezně." Šipkové trní, obklopující její přirozené hraniční hradby, se proměnilo v ostnatý drát a hradbaň věže ve strážné věže. K tomu, aby spící princezna byla přivedena zpět k životu bude potřeba více než něžný polibek milujícího prince!

* * *

Návštěva Československa pro turistu ze Západu, zvláště pak z Ameriky, jest nezapomenutelným zážitkem. Pro toho pak, kdo jest i krví spojen s tímto středem Evropy, jest to zkušenost jedinečná. Přístup do Československa pro toho, kdo obdržel visum jest celkem snadný. Všichni zaměstnanci odbavující turisty jsou cvičeni v tom, aby byli k cizincům úslužní a přátelští. Pasové i celní prohlídky jsou neformální a sběžné. A ten z návštěvníků, který zůstává v Československu jen dva či

tři dny a při tom neovládá češtinu, takže závisí na úředním tlumočnicku, opouští zemi v přesvědčení, že veškeré řeči o "železné oponě" a nesvobodě jsou nesmysly!

Průmyslová výstavba, poměrný komfort Čedokových hotelů a rychlé, i když ne vždy pohodlné, dopravní prostředky, zanechávají mylný dojem dobře fungujícího státního aparátu. Plné výkladní skříně a zástupy t. zv. kupující vně i uvnitř obchodů by měly naznačovat hospodářskou prosperitu. Zvýšený počet motorových vozidel na silnicích a přeplněné vlaky a autobusy odvázející lid na rekreaci do hor a k jezerům přes weekend by měly být známkou pohodlnějšího života. V Československu jest toto jen částečně pravdou. Počet těch, kterým se vede dobře jest malý a ti, kteří si mohou koupit kvalitní zboží za výkladními skříněmi jest ještě menší. Rodiny s dvojitým příjmem, kde muž i žena pracují, neb, kde děti si již vydělávají, mají po většině snadnější živobytí. Kde však rodina závisí na výdělku otce neb na pensi, situace jest zcela jiná. Nejlépe nám to ozřejmí porovnání výdělků. Průměrný plat dělníka i úředníka zřídka přesahuje 1,500 Kčs. měsíčně. Mnozí si nevydělají ani 1,000 Kčs za měsíc a pense

se pohybuje od 190 Kčs (pro bývalé kapitalisty) do 1,500 Kčs. pro věrné strany na vyšších vládních místech. Průměr pensí se však pohybuje od 400-800 Kčs! Máslo stojí 9.20 Kčs za ½ kg (t. j. asi 1 lb.); mléko—1 litr je za 1.80 Kčs; krabička šesti sýrových trojhránek se prodává za 7.00 Kčs; 1 kg masa (asi 2 lbs.) průměrně stojí 28 Kčs. Zboží v plechovkách (nakládané maso neb ovoce) jest poměrně hodně drahé. S ošacením to není o nic lepší. Kvalitní zboží je drahé. Pěkný vlněný pánský oblek nelze koupiti za méně než 1,300-1,600 Kčs, což i při turistickém dolarovém kursu (14 Kčs za \$1.00) představuje hodnotu \$100.00! Obyčejný dámský vlněný svetr se prodává za 250 Kčs. Kožené boty (pánské) lepší kvality stojí nejméně 200 Kčs. Čtyřčlenná rodina s jednoduchým příjmem má co dělat, aby se udržela nad vodou. Většina lidí vám otevřeně přizná, že téměř vše co si vydělají jde na jídlo a oděv!

Materiální blahobyt však není nikde velký v celé Evropě. Českoslovenští komunističtí činitelé nezapírají hmotné nedostatky, ale stále je omlouvají jen poválečnou situací. To, že jejich hospodářské začlenění do východní sféry by mělo co činit s jejich nespokojením neb se bojí přiznat. Stále jen papouškují, že až vykoření všechny reakční živly z národa a vychovají většinu lidí myslit "vědecky" t. j. marxisto-leninsky, pak přijde i blahobyt!

Jest něco v Československu s čím jsou lidé spokojeni? Není toho mnoho, ale jsou některá zařízení, která patrně přetrvávají i režim. Jedním z nich jest všeobecná lékařská služba, jejíž veškeré vydání platí stát (lékaře, léky i nemocnice a sanatoria). Není 100% ideální, mnoho lékařů je proti ní; mnoho lidí jí zneužívá—v Československu připadá jeden lékař asi na 4,000 obyvatelů, ale v celku většina lidí se shoduje v tom, že přes všechny její nedostatky jest to zařízení, které by nezušili, i kdyby se jim podařilo zavést opět demokratickou vládu.

Více jest však věcí, které by si lid přál změnit. Ne snad jen z čirého odporu vůči komunistům, ale z touhy po svobodě.

V některém z přštích čísel si všimneme podrobněji náboženské situace a všeobecné školní výchovy.

Dr. Andrej Slabey:

Štefánik a Biblia

Keď bol Milan R. Štefánik mladý student v Prahe pribrali sa jeho veriaci evanjelici na Slovansku tlačit' nové vydanie českej Biblie. S tým bol veľiký náklad, lebo to je veľká hrubá kniha Starého i Nového Zákona s Apokryfami s predmluvou a s rozličnými vysvetlívkami a prídavkami na konci. Mám výtisk tejže Biblie a tu podávam jej titulnú stranu:

"BIBLIA SACRA. (Latinsky) To jest Biblí Swatá aneb všecka Swatá Písma Starého i Nového Zákona dle Jubilejní Biblie Páně Kralické z léta Páně 1863 opět wydaná. W Liptovském Sw. Mikuláši. Nákladem spolku "Tranoscius" 1899. Tiskem Karla Salwy w Lipt. Ružomberku, 1899."

Z predmluvy citujem aspoň prvý paragraf: "Posledný raz vydané bolo w našej československej reči celé Písmo Swaté, swatá Biblia i s apokryfickými knihami, roku Pána 1863 na tisícročnú pamiatku obrátenia Slovanow na wieru kresťanskú; preto sa vydanie toto menuje Jubilejnou Bibiou."

Pretože sa tamto vydanie rozpredalo a boli poptávky na novú celú Bibliu, pribral sa p. Karol Salva sbierať prihlášky a predplatky na toto vydanie. Tých sa nasbieralo až 2085 a ich mená sú uvedené na konci tejže Biblie. V rodisku Štefánikovom kde bol jeho otec farárom prihlásilo sa 22 predplatiteľov a medzi nimi je udaný i "Milan Štefánik, technik."

Z Ameriky sa prihlásilo len 19 a to: F. A. Kail z Connellsville 3 výtisky; z Chicago slovenská cirkev (nie 'sbor) a Lad. Boor, farar 2 výt. Najviac až 14 si predplatili lutheráni a kalvíni v Mt. Carmel, Pa.

Zachovaly sa zprávy o tom ako Milan Štefánik bol hrdý na túto Bibliu, v nej čítal a rád ju ukazoval ako vzácnu knihu vo svojej chudobnej študentskej izbičke v Prahe svojim českým priateľom so slovami: Podívejte sa, bratia Češi, my Slováci sme nezanevrelí na český jazyk. Hľa, jaké dráhé vydanie slávnej Biblie Kráľické sme vytiskli i pri našej chudobe.

Niektorí Češi ho obdivovali, že on učenný človek verí a rád má Bibliu. Počas Vojny I. Štefánik nosil pri sebe kapesný Nový Zákon.

Neviem čo bola cena tej Biblie, ale Rev. Pavel Kubík mi povedal, že on si kúpil tú Bibliu v Amerike pred 50 rokmi za \$5.00. To boly vtedy veľké peniaze. Dnes by sme platili hodne viac.

Putování za novelou

(Dokončení)

Synek z té ubohé toleranční školy měl rád chudé děvče Jobišku. Ale doma lásce bránili, chtěli, aby si hoch polepšil život. Našli mu proto nevěstu bohatou (arci na chudý Svratouch bohatou), a přiměli ho, aby ji chtěl. Už bylo všechno hotovo, už se svatba vydala do Svratoucha do kostela. Bylo to v zimě. Tvrdě mrzlo — a svatebčané se tedy napřed stavili na zahřátí pod kostelem v Pailově hospodě, kde Jobiška sloužila. Zenich jde do kuchyně za všechny zaplatit a vidí tam Jobišku jak umývá nádobí a slza za slzou jí padá do dřízku. Tak ho to dojalo, že se teprve teď vzbudil k odporu. "Nepláč, Jobiško, jen ty budeš má a žádná jiná!" prohlásil k ušaslé dívce, nechal svatbu stát a proti všem hněvům, kletbám a posměchu si svou první lásku vskutku vybojoval. Viděl jsem obrázek těch dvou z jejich už stařeckých let: vážný mužský obličej s dlouhým vousem a jasná usměvavá tvář ženská, ale v očích obou táž rozhodnost a nepoddajnost.

Jiná matka z toho rodu osvědčila obojí i ve věcech víry — dokázala setřást břímě reversu, jemuž se v mladistvém nemoudrosti podrobila. Avšak jí rozezlení páteří přezděli "Košut" a nevím, zda jen podle krovenského pastora Košuta Antonína, či také podle pražského Bedřicha Viléma, ne-li docela podle toho uberského Košuta Lájoše, všech tří nesmiřitelných bojovníků proti útisku svědomí, ať vycházel z Vídně nebo z Říma.

Už jsem se zmínil, že bída vyháněla svratoušské za chlebem do světa. Jeden se vydal proti Labi a došel do Harrachova, našel tam práci v papírně. Ale hladová rodina doma marně čekala, až pošle chléb nebo groše na něj. Nakonec matka vyprosila v sousedství půl bochníku a s touto zásobou vypravila nejstarší dcerku za otcem. Když děvče utrmácné došlo, otec nad ním zaplakal. Pomoci však nemohl, právě povstal z těžké nemoci a na výdělek se teprve chystal. Nezbylo mu, než

vypůjčit si od druhů několik krejcarů, koupil rovněž půl bochníku a poslal s ním dcerku opět domů.

V toleranční době byly zde samé jen dřevěné chalupy, navlas podobné těm několika, které ještě zbyly. Ale fara už tenkrát byla z kamene — jistě to sboru dodávalo určitého sebevědomí. Zastihl jsem ještě poslední část v původním stavu, než i tu promění generální oprava, na které právě pracují. Stará kamenná stavba přidávala farářům ke všem svízelným ještě jeden: vlhko a chlad. Tím se pastýř lišil od svých oveček, jinak s nimi sdílel všechno, co kamenitá Vysočina svým dětem nadšluje. Také on musel odpočítávat brambory do hrnce: ty na ráno, ty k obědu a tyto na večer. Farář Josef Šedivý to dělal celý život; celý život tu vytrval a nevěrněji ze všech pro sbor pracoval i bojoval, s ústrky shora a s blouzniveckým rozkolem uvnitř. A té ironie, právě jeho hrob na hřbitově, který obepíná kostel, zapadl a není znám. Nevíme, kde leží, víme jen, kde před sto lety kázal a vzdělával svůj sbor v pravdě Kristově. Aspoň mně se přihlásila vzpomínka na něho až v kostele, ne venku na hřbitově.

Ten chová ještě jeden zaslý neznámý rov. Českého, ale mnohem, mnohem tragičtějšího Gósty Berlinga, jehož jméno staré sborové seznamy pší: Pail, Pajl i Payl. A vždycky dodají: expastor. Za ním jsem vlastně do Svratoucha putoval, za smutným hrdinou příběhu toleranční církve, příběhu o lidské ubohosti, stojící však v světle Boží naděje. Viděl jsem chalupu, kde se Jan Pail narodil; s'ojí dodnes. Ta, v níž dožil, už nestojí. Před několika málo lety vyhořela a teď je tam nový úpravový domek. Ale podle oné rodné a podle všech zbytků minulosti, které tu nalezneme, si dovedeme vybavit podobu zmizelého stavění. Nízká došková střecha a pod ní jediná světnice s okénky jako dlaň a jediná komora bez okének. Žily tam spolu tři rodiny, jednáct, ne-li víc lidí pohromadě. Jeden z nich byl on.

Za lesy, na Březinách, žil a umřel jiný takový nešťastník, ale štěstnější přece. Josef Justin Michl má svůj pomník, postavila mu jej svým percem Teréza Nováková. Jan Pail dosud jen čeká.

VOLNÁ TRIBUNA

PAPEŽ JAN XXIII. ANEBI XXIV?

Podivil jsem se tomu, kolik bratří reagovalo na můj krátký článek o nomenklatuře dnešního papeže Jana XXIII. Především chci říci, že jsem tomu článku nedal přílišné důležitosti; spíše jsem ho považoval za "poznámku pod čarou."

Skutečnost, že obě odpovědi milých bratří Vladimíra Pospíšila (č. 6. 1959, str 91) a Přemysla Pittera (č. 5. 1959, str 80) se zastávají římského papeže stojí za povšimnutí a svědčí o mravní a duchovní zralosti nejen bratří pisatelů, ale také o mravní odvaze a vyspělosti našeho reprezentativního evanglického časopisu K.L. a H.L. Takové typicky bratrské snahy po objektivnosti se tak snadno nenajde ani v časopisectví československém ani americkém. K jejich namítkám bych chtěl podotknout toto:

Nebylo mým úmyslem útočit na osobnost dnešního papeže Jana XXIII, budu mezi prvními, kteří budou tomuto faktu holdovat. Nenamítal bych nic ani proti tomu, kdyby Jan XXIII. byl zvolen za předsedu opravdu ekumenického koncilu, který by vítal bratrsky všechny křesťany, ať už římsko-katolické, protestantské, anglikánské, či pravoslavné. Dnes nemá smyslu hádat se o bohoslovecké titělosti, které v šestnáctém století tvořily obrovskou přehradu, ale které dnes byly posunuty na vedlejší kolej prohloubenější bibliickou vědou i Duchem svatým, který nás přibližuje v hnutí ekumenickém. Rád bych věřil s br. Pospíšilem, že nynější papež chce přinést něco zcela nového namísto dogmatické výlučnosti a piovského konservatismu. Jestliže Jan XXIII. svou novou vatikánskou politikou opravdu provětrá ono dosavadní zpátečnické přišelí římské kurie, s radostí mu odpustím ono přehlédnutí toho prvního Jana XXIII., současníka Husova. Čemu jsem ve svém článku namítal, byla ona nešetrnost k historickému faktu. Existence Jana XXIII. patnáctého století se oddělat nedá. Nedá se to oddělat, ani když tomu dají právníci a doktrína neomylnosti punc, razítko a pěticolové pečeti. Je to podobné tomu, jako když kurie prohlásí několikaleté manželství za anulované, čili jinými slovy, že právně nikdy neexistovalo. Ně-

teří z nich byli "vzdoropapeži" a těm byla samozřejmě dána oficiální výhost. Ale Jan XXIII. byl na krátký čas uznáván všemi fackemi; teprve po oficiálním sesazení se stal vzdoropapežem. Nu to vše je dnes voda pod mostem. Bůh posiluj našeho současníka Jana, jestli se mu podaří z římské strany odbourat zeď dělicí katolíky od protestantů a pravoslavných!

—Enrico C. S. Molnar

(Touto poznámkou br. Molnara končíme diskusi o papeži Janu XXIII. Redakce).

Přijde den, kdy i to nejslavnější lidské dílo, které nebylo v Pánu a pro Pána činěno, ukáže se být práce daremná.

Jan Karafiát.

HOW I MET TOLSTOY

In summer of 1909 I met L. N. Tolstoy in his birthplace Jasnaja Poljana in Russia as a young college student, very interested in his life and work.

Later I wrote several articles and lectured in different languages about Tolstoy, always stressing his motto:

"True love is life itself.
Only the man who loves
is alive."

I was introduced to Tolstoy by Dr. D. P. Makovicky personal physician and enthusiastic follower of Tolstoy, of Slovak origin. Often I am asked: "Who was the most faithful friend of Tolstoy?" My answer is: Dr. Makovicky who played a more important role in Tolstoy's life than is usually known. It is not without importance that it was Dr. Makovicky who accompanied Tolstoy in his final flight as his friend.

No man in the nineteenth century so profoundly stirred the human conscience as L. N. Tolstoy, one of the world's greatest novelists and spiritual leaders, the prophet of personal and social regeneration. It was Hugh Walpole who said: "The greatest novel of all literature is Tolstoy's *War and Peace*. This magnificent work has taught me more about life than any other novel in any language.

Fifty years ago, many years after *War and Peace* was written, I met Tolstoy, sur-

rounded by devoted followers, by admiration of the civilized world, isolated and without Peace but in War with his wife and part of his children. He was the most tragic of the great writers, a desperate old man . . . I shall never forget Tolstoy's smile which was enchanting, tender, and at the same time somewhat sorrowful, almost pathetic. His long gray hair was divided in the middle peasant fashion, his gray beard was large. I shall never forget his baggy blouse of gray flannel, gray trousers of the same material that looked to me like bloomers, and square-tied shoes. His eyes were blue and penetrating. He asked me many questions, especially about professor Masaryk who twice visited him, and spoke slowly, friendly . . . His last words were: "God be with you, I shall see you again." But he did not because he died next year.

Since 1909 Tolstoy occupied my mind and thoughts and I considered it my moral duty to write a book "The Real Tolstoy". (Published by the Czech Literary Society, Austin 12, Texas. The price is two dollars. An autographed copy may be ordered from: Dr. Ed. Micek, University Station, Austin 2, Texas.)

Next year we shall commemorate the fiftieth anniversary of Tolstoy's death.

Z našeho Sionu a odjinud

Br. dr. A. P. Slabey nám sdělil, že od 1. srpna t.r. se stal kazatelem Warnock Community Church v Ohio. — Kostel slovenské presbyterni církve v Mingo Junction, kde br. Slabey už do nedávna byl, bude sbořen, aby uvolnil místo pro dálnici, která se tam staví. Církev v Mingo Junction stojí před vážným rozhodnutím buď se spojit s anglickou církví neb si postavit nový kostel.

Z Protestantské hlídky newyorského dělníka se dovídáme, že v Clevelandu zemřela nejstarší sestra br. faráře J. Šefla z New Yorku, paní J. Svobodová. Br. Šeflovi i jeho rodině vyslovujeme upřímnou soustrast.

23. září t.r. se dožil šedesáti let dr. Rudolf Řičan, profesor církevních dějin na Komenského bohoslovecká fakultě v Praze. Prof.

Řičan se narodil v Hovězí na Moravě. Po řadu let byl farářem v Třebíči a v Bohuslavicích, než byl jmenován profesorem nejprve na Husově a později na Komenského bohoslovecké fakultě. Knižně vydal studie "Mladá léta K. E. Lányho", "Životní dílo K. E. Lányho", "Kapitoly z církevních dějin", "Od úsvitu reformace k dnešku", "Vyznání a vyznavači", "Jan Karafiát—svědek víry v ráji srdce", "Dějiny Jednoty bratrské" a "Das Reich Gottes in den böhmischen Lander". Kromě těchto větších prací, prof. Řičan vydal mnoho drobnějších tisků, cyklostilovaných přednášek a časopiseckých studií. Letos v červnu mu zemřela manželka, která mu byla věrnou pomocnicí ve vši jeho práci. — Prof. R. Řičanovi přejeme ještě mnoho let činnorodé práce.

Česko-bratrská církev evangelická nikdy neměla nouzi o vynikající kazatele a pastýře duší. Jedním z nejlepších v poslední generaci byl bezesporu klimentský farář Štěpán Šoltézs, který se dožívá 24. září t.r. sedmdesáti let. Br. farář Šoltézs se narodil v Rovném u Roudnice. Duchovenskou službu začal jako vikář superintendenta F. Císaře v Kloboukách. Pak byl nějakou dobu druhým farářem v Brně než se stal farářem v Hradci Králové, kde působil 15 let. Jeho posledním působištem byl Kliment v Praze II, kde byl v r. 1940 zvolen na místo dr. J. Křenka, který se stal synodním seniorem. Kromě sborové činnosti, br. far. Šoltézs byl též literárně činný. Jeho "Živá kniha" a "Dějiny křesťanské církve" byly dlouho vítanými příručkami ve sdruženích mládeže i při vyučování náboženství. Řada jeho prací byla cyklostilována a spousta poučných článků jest roztrouseno po mnohých časopisech. V rukopise jest ještě spis, "Kristus a rodina". Br. far. Šoltézs byl po mnoho let členem výchovného odboru při synodní radě. Od jara tohoto roku jest na pensí. Jeho manželka a věrná pomocnice v životě leží již několik měsíců v nemocnici s malou nadějí na uzdravení. Kéž Bůh sám posiluje a žehná tohoto tichého pracovníka a necht' mu ze Svě milosti udělí ještě řadu let k dokončení započatých prací.

V sobotu večer, 4. července za velmi pěkné účasti se konala v Torontě, Kanada, oslava Mistra Jana Husi. Oslavu vedl předseda odbočky Jednoty Československých Protestantů v Kanadě, br. J. Hynek. Bratr Winter a bratr Račinský zaspívali dvě písně, doprovázela je

sestra Winterová. Jako vždy jejich zpěv byl krásným doplňkem našeho programu.

Bylo skutečným požítkem slyšení přednášku bratra profesora Dr. Uhlíře. Podávám stručný výťah jeho řeči:

"I přes časový odstup 5 století životnost památky Mistra Jana a jeho odkazu "Milujte se a pravdy každému přejte!" je překvapující. Prostý český člověk zná jméno Janovo lépe než kterékoliv jiné z pohnutých běhů české historie. To proto, že Jan byl Boží muž a nad takovým ani čas nemá moci. Co je Božího nemírám—co Božího není, hyne! Do jaké míry můžeme o sobě tvrdit, že jsme Husovým lidem? Neužíváme tohoto názvu jen ke své ozdobě? Janova smrt často nám imponuje více než jeho život. A přece jeho následovníci šli právě ve stopách jeho života, aby byli silní v hodině nebezpečí smrti. Jan se oddal cele Bohu a položil svůj život dobrovolně. V tom je jeho historická jedinečnost a nesmrtelný odkaz i pro dnešek. Nárok na pojmenování být "Husovým Lidem" má podmínku: klást Boha v našem životě na první místo a milovat církev Ježíše Krista. Jan zůstal v církvi, třebaže z ní byl proti své vůli vyloučen, jako Husův lid máme být věrnými syny Církve Kristovy, chránit ji a čerpat z ní duchovní posily. Jan jí chápal jako společenství dětí Božích; všech těch, kdož v ní nalézají inspiraci mysli a srdce a v níž se uskutečňuje živé spojení. Tato církev je košatý strom s mnoha větvemi rostoucími z téhož kmene a jimi proudí stejná míza.

To, Jan tak rozhodně zapůsobil na národ, bylo způsobeno jeho svatostí a v daleko menší míře jeho učeností. Pro tuto svatost byl též upálen. Ve svatosti vynikajících i prostých lidí se vidíme jako v zrcadle. Ve věku mravního úpadku, v němž Hus žil, by se mu asi vedlo dobře, kdyby šel s proudem doby, anebo nanejvýš byl dobrý. Ale Hus byl svatý, protože byl Kristův. A proto za to musel umřít. Husův lid tedy musí být více než dobrý lid, musí též být svatý. Jedině ve svatosti můžeme sloužit Bohu. V dobrotě můžeme sloužit nanejvýš lidem. Hus zakončil mučednický život slovy lásky: "Milujte se!" v nichž člověk nalézá Boha a sebe. Jsme i v tom Husovým lidem, že naše srdce odpovídají na apel lásky volající k nám přes hranice staletí? Anebo jsou uzavřena závorami nezájmu, chladu, předsudků a zloby? Jak Hus býval a je nepochápan i těmi, kteří jej často i oslavují. Jak je jeho jméno často i zneužíváno! Při oslavách v minulosti mnohdy i nevě-

řící lidé mluvivali u tradičních hranic. Bylo to někdy i z motivu přímo protikřesťanských a proti-církevních. Různé názory se ztotožňovali s Husovou pravdou, takže se Hus stal dokonce i symbolem rebelie, ne výzvou k návratu k Bohu. Hus usiloval o opravu církve a ne o její odstranění z národního života. V tom je podstatný rozdíl. Hus chtěl vždy vést lid k Bohu, nikdy ne od Boha. Hus byl v podstatě pokorný člověk, ne rebelant. Do Kostnice šel dobrovolně.

Husův odkaz bývá rozdílně vykládán. Jeho podstata se dá shrnout v Husově poukazu na naši povinnost žít Boha, hájit čistotu víry v Něho, vyznávat Ho nebojácně a neopustit Ho ani v hodině smrti. K tomu ještě přistupuje věrnost Církvi Kristově. Masarykovo pojetí české otázky jako otázky náboženské, které má základ v Husovi, nebylo minulou a současnou generací dostatečně pochopeno. Odtud všechny naše prohry. Scházelo nám Janovo odhodlání bojovat za spravedlivou věc až do konce."

Přednáška profesora Uhlíře zanechala na nás všechny hluboký dojem a děkujeme mu co nejupřímněji za to, že nám tak krásně posloužil.

Za Jednotu Československých Protestantů v Kanadě, Ruth Peříčková, místo-předsedkyně.

Dr. Charles T. Leber, generální tajemník výboru pro ekumenické vztahy při Spojené presbyterni církvi v U.S.A., zemřel náhle 30. července v Sao Paulo v Brazílii, kde se účastnil zasedání Světové presbyterni aliance. Dr. Leber, kterému bylo 60 let v době jeho smrti, byl uznaným misijním vůdcem presbyterni církve od r. 1936. Po mnoho let byl hlavním podporovatelem mezidenominační spolupráce na poli zahraničních misí a po druhé světové válce—jeho zásluhou—byla vyslána řada "bratrských delegátů" k církvim v jiných zemích, zvláště v Evropě. Redaktor t. l. byl jedním z takových delegátů vyslaných v r. 1946 do Československa. — Dr. Leber byl prvním předsedou odboru pro zahraniční misie při Národní radě Kristových církví v U. S. A. a účastnil se všech poválečných mezinárodních církevních misijních sjezdů. Na svých mnohých cestách kolem světa navštívil také Československo v r. 1948.

Přes 300 delegátů zastupujících 70 rozličných reformovaných a presbyterních církví ve více jak 50 národech, se sešlo od 27. července

do 6. srpna t. r. k 18. zasedání ústřední rady Světové presbyteriální aliance v Sao Paulo v Brazílii. Toto bylo první větší světové shromáždění protestantů v latinské Americe a první vůbec, které se sešlo mimo anglickymluvící svět. President aliance, dr. J. A. Mackay, zahájil shromáždění španělským proslovem. Jiní z řečníků při zahájení jednání byli: generální sekretář aliance, dr. Marcel Pradervand a alianční místopředsedové, dr. B. Moraes, dr. G. Campbell Wadsworth a dr. J. L. Hromádka. Pozornost delegátů i ostatního světa byla opět soustředěna na prof. Hromádku, od kterého se očekávalo jasnější vysvětlení jeho stanoviska ke komunistické situaci v zemích za Železnou oponou. Hromádka se pokusil o toto vysvětlení, ale přesvědčil-li své posluchače zůstává otázkou. Podle zpráv časopisu Times, Hromádka vyznačil své stanovisko v těchto bodech: 1) církve se musí udržet v komunistických zemích ať to stojí co stojí; 2) komunismus (theoreticky) prý není nepřitelem náboženství; a 3) křesťanství má možnosti přeměnit a pokřesťanit komunismus. Hromádka nařikal na neznabožský komunismus, který oslabuje vliv i autoritu církve, ale který je jí též právě svým neznabožstvím a nevěrou, stálou výzvou k očištění se od všelikých světských a povrchních prvků. Hromádka přiznal, že má porozumění a jisté sympatie s některými stránkami komunistického snažení, ale popřel, že kdy byl anebo by mohl být komunistou. President Mackey, odpovídajíc některým kritikům profesora Hromádky, pravil: "Dr. Hromádka dělá vše možné, aby se jako křesťan věnoval do politické situace v níž žije. Křesťané toto museli dělat už v Římském císařství. V komunistickém Československu jest stále ještě více náboženské svobody než v katolickém Španělsku." — (Pozn. red.: Doznání, že v Československu jest ještě více náboženské svobody než v katolickém Španělsku jest dostatečným přiznáním, že tam skutečně náboženské svobody není. Faktem zůstává, že církve nemá svobodu volně a demokraticky kritizovat komunistický režim. Za to však komunistická strana má úplnou svobodu "vyvracet náboženské pověry," jak šmahem komunistická propaganda nazývá náboženství. Toto však není jediný znak nesvobody církvi. Jsou daleko horší metody omezování práce v zemi, jejíž ústava "zaručuje" právo vznášet soukromě i veřejně jakoukoli náboženskou víru, ale na jejímž území "veškerá politika státu . . . je objektivně zaměřena k lidvidaci

náboženství, a tím i církve." (Citováno z brožurky: "Marismus-Leninismus o náboženství", vydalo oddělení propagandy a agitace ústředního výboru komunistické strany Československé, 1959. Kapitola, "Poměr našeho lidově demokratického státu k náboženství a církvi." :tr. 32.)

Oddělení propagandy a agitace Ústředního výboru komunistické strany československé v Praze vydalo nedávno příručku pro stranické školení, "Marxismus-Leninismus o náboženství." Příručka jest určena pro kroužky pro studium základních otázek marxismu-leninismu a jejím hlavním účelem jest jasně vyznačit poměr komunistického státu k náboženství a církvi a urychlit "osvobozovací proces od náboženství a všech buržoazních přežitků" (str. 5). Toto jest v plném souhlasu s rozhodnutím IX. sjezdu KSČ, který zdůraznil nutnost zvýšené výchovné činnosti zvláště v otázkách týkajících se "boje s náboženskými přežitky." Na straně 4 se prohlašuje, že "náboženství je stará fantstická iluze štěstí. Komunistická strana již svým vznikem vyhlásila boj proti pověrám a predsudkům, a krok za krokem uskutečňuje plné osvobození člověka." Knížka jest plná marxistických nesmyslů a kontradikcí. Jak již na jiném místě jsme zmínili,—veškerá politika komunistického státu "je objektivně zaměřena k likvidaci náboženství, a tím církve". Stejným dechem se však tvrdí, že "stát nezasahuje do soukromého života lidí z hlediska jejich víry, z hlediska svobody svědomí . . . Každý má právo vyznávat soukromě i veřejně jakoukoli náboženskou víru nebo být bez vyznání." Jak v praxi tato svoboda vypadá by mohli dosvědčit učitelé, kteří mají na vybranou mezi svým náboženským přesvědčením a učitelským místem, neb studenti, kteří byli odmítnuti na vysoké školy jen proto, že neměli dělnický původ neb čestně vyznali víru v Boha! Cynicky proto zní prohlášení, že "politika . . . státu vůči věřícím a církvím je tolerantní" (str. 33)

Letní tábor Komenského u Třebechovic, který náleží československé církvi evangelické, nebyl letos poprvé otevřen pro církevní podniky, ale byl používán organizací Pionýrů, které musel být "pronajat." Jelikož organizace Pionýrů jest, pokud jde o používání tábora, v nájemní smlouvě s církvi, jest ještě jakási naděje, že tábor bude církvi navrácen k jejím účelům. Řada cizích návštěvníků, kteří

znali tábor Komenského v minulosti jakožto jedno z nejlépe vedených letních středisk ve Střední Evropě, byla překvapena tohoto leta, když nalezla tábor nevyužitý (malá skupina pionýrů nestačila zaplnit ani polovinu táborových chat!). Jest se nadíti, že československá vláda navrátí toto jediné letní církevní konferenční středisko církvi.

Jak se dívají v Československu na chystanou schůzku Eisenhower-Chruščev? Všeobecně zpráva o ní byla přijata radostně, protože si od ní lidé slibují uvolnění vnitřních poměrů v Československu jakož i snížení politického mezinárodního napětí. Přáli bychom jím to! Rovněž však doufáme, že prezident Eisenhower jasně naznačí ruskému ministerskému předsedovi, že Spojené státy jsou pevně rozhodnuty bojovat proti jakékoli tyranii a nesvobodě a že naše sympatie a pomoc budou vždy na straně utlačovaných a porobených národů!

Humor v Československu. Nikita Chruščev skončil dlouhou řeč k dělníkům v jedné moskevské továrně slovy: "Soudruzí, komunismus je už všude na obzoru!" Když vycházel z továrny, jeden dělník se k němu přidružil a ptal se: "Soudruhu Chruščeve, co jest to obzor?" Nikita se na chvíli zamyslel, a'e pak rychle řekl: "Soudruhu, at' Ti to vysvětlí Mikoyan, já spěchám." Ale ani Mikoyan neměl čas a radil soudruhovi, aby si to našel v naučném slovníku. A tak náš milý soudruh po dlouhém hledání ve slovníku nalezl definici obzoru. Stálo tam: "Obzor jest pomyslná čára, která se od vás vzdaluje čím více se k ní blížíte."

Dopisy

(Norimberk) Prosím vás, přátelé, nenazývejte nás utčenci! Papouškujete tak nadávku, kterou si na nás vymysleli komunisté, aby nás tímto pojmenováním ponížili a zesměšlili. Je to slovo gramaticky úmyslně nesprávně utvořené. Kdo byl vyslán, je vyslanec; kdo byl oběšen, je oběšenec. "Utcěnenec" mohl by být jen ten, kdo byl utčen, což je nesmysl. Je proto nedůstojné, jestliže sami tohoto hanlivého názvu o sobě užíváme.

Přemysl Pitter

(Caracas, Venezuela) "Moje žena, během návštěvy v Rakousku, mi opatřila jubilejní

vydání Kralické Bible a také několik čísel Husova Lidu. Časopis se mi velmi zalíbil . . . a doufám, že mi pomůže ve výchově mých dětí. Bůh žehnej vaší práci. Se srdečným pozdravem. K. B."

(Dublin, Irsko) "Prosím o láskavé uveřejnění několika poznámek k článku "Pokrytec nebo světec" v červnovém čísle H. L. Pisatel tohoto článku pokusil se podle zásady: "Audiatur et altera pars" o apologetiku prof. Hromádky. A přece bychom raději slyšeli z úst Hromádky samého vyvrácení všech těch jemu přičítaných výroků a akcí. Po přečtení zmíněného článku tážeme se jak se srovnává "hluboká víra, opravdová křesťanská poslušnost, Kristo-centrické založení, úcta k Masarykovi" atd. s jeho schválením sovětské krvavé intervence v boji za svobodu Maďarska. Je-li Hromádkovi drahá víra ve vítězství pravdy, má-li úzkostlivý smysl pro lidská práva a sociální spravedlnost, proč dosud nikdy veřejně nevystoupil proti koncentračním táborům. To co H. hlásal před převratem je jistě hodno pozoru, avšak více by nás zajímalo jeho odsouzení nelidského a nekřesťanského režimu v ČSR. dnes. Nenamítáme nic proti Hromádkově kritice Západu, avšak proč jsme dosud neslyšeli od tohoto "representanta křesťanského svědectví ve východní sféře" doma ani na jeho četných zájezdech v cizině ani slova kritiky nesvobody v porobených zemích. Srovnává se Hromádkova theologie s jeho činností člena akčního výboru v komunistické republice? — V těchto dnech oficiální orgán pražské vlády, Rudé Právo, opětne uveřejňuje pokyny rodičům se zákazem vyučování dětí náboženství, poněvadž rodinná výchova dětí založená na náboženství je příjímou protivou školní výchovy. A přece prof. Hromádka tento režim podporuje. Pro nás musí platit slovo Písma: "Ne kdo mi říká Pane, Pane, ale kdo činí vůli Otce mého." S přátelským pozdravem, P. R."

(Cleveland, Ohio) I want to congratulate you for publishing the real facts and a timely danger to the American Protestants concerning the taxes for the Roman Catholic Parochial Schools in the United States. Some of your readers may not agree with me when I assert that the Catholic Church with her parochial school is more dangerous to our democratic government than socialism — Some of our politicians in Washington think

that the only weapon against the Russian communism is the Roman Catholic Church in America. In my opinion this is a non-sense! How can the Catholic Church destroy communism since communists are her children, born of her corrupted church and social and economic order? — I hope and pray that some day the American Protestants will realize that they will not be "fooled all of the time" by the Catholic hypocritical religion. Sincerely yours, A. J. M."

(Warnock, Ohio) "That was a good, timely article on "Taxes for Roman Catholic Schools — No." Not only NO TAXES, but no delegate to the Pope, and no Catholic President, because a Catholic's loyalty is divided between the government of the U.S.A. and the Vatican. The Roman Church is already encroaching upon our dearly bought American freedom. We need to be warned. Sincerely, Dr. A. R. S."

**Předplatné a dary na časopis a práci
Jednoty došlé v červnu a červenci 1959**

Vinc Dusek, Rowena, Texas	\$2.00
Mrs. Edá. Hudec, Echo, Minn.	2.00
Ad. Jelinek, Burlington, Ont., Can.	15.27
John Hura, Glassport, Pa.	5.00
J. Kasparck, Necedah, Wis.	10.00
Christian Sisters, Texas	20.00
Mrs. A. K. Hura, Campbell, O.	2.00
V Miller, Coraopolis, Pa.	6.00
B. and V. Tupy, Ennis, Texas	2.00
Z. Mastnik, London, Eng. (Mr. Kohak)	6.00
M. Spinka, Claremont, Calif.	10.00
M. Bujok, So. Africa	6.00
Anna Russo, Euclid, O.	5.00
Mission Circle, Silver Lake, Minn.	
(Sent by A. Yuki)	7.00
Josie Vasek, Silver Lake, Minn.	3.00
Martin Kujan, Long Island, N. Y.	4.00
Rev. J. Tuma, Corning, N. Y.	2.00
Kristina Elleck, Steelton, Pa.	2.00
Ch. Jasa, Wahoo, Neb.	3.00
Susan Mayson, Phoenix, Ariz.	5.00
John Dlouhy, Chicago.	2.00
Frank Ondráček, Chicago.	3.00
Mrs. M. Pospisil, Minitonas, Man., Can.	4.00
Lydia M. Idza, Pittsburgh, Pa.	5.00
George Oleyar, Pittsburgh, Pa.	10.00
Mrs. A. J. Lostak, Highland, Tex.	47.76
John Horvay, Torrington, Conn.	2.00
B. Salava, San Angelo, Texas	10.00
J. Maly, Bryan, Texas	3.00

E. Miller, Coraopolis, Pa.	6.00
Christian Sisters Union, Texas	237.76
F. Malac, A. Plasek, E. Plasek, West, Texas	20.00
Christian Sisters, Texas	57.76
F. J. Stuchlik, Georgetown, Texas	2.00
Czech Moravian Brethren, Texas	30.00
R. B. Harde-Yale Divinity School New Haven, Conn.	100.00
Mrs. P. Brock, New Kensington, Pa.	5.00
Dr. J. P. Bartak, Savannah, Ga.	10.00
G. Selong, Uniontown, Pa.	3.00
M. Vacek, Topeka, Kansas	10.00
Joe Vavruska, Tyndal, So. Dak.	2.00
Dr. Daniel Slabey, King William, Va.	10.00
Louis F. Slabey, Warnock, Ohio	12.00
Dr. A. P. Slabey, Warnock, Ohio	12.00
Mr. G. Valuska, Mingo Junction, Ohio	2.00
M. Kratochvil, R. 3, Franklin, Ky.	3.00
A. Bresko, Disputanta, Va.	2.00
Rev. F. D. Svoboda, Shelter Island, N.Y. (Bible School)	26.10
V. Vrba, Los Angeles, Calif.	2.00
H. Horsky, Swisher, Iowa.	5.00
S. R. Vacek, Solomon, Kansas	14.00
Marie Bures, Coraopolis, Pa.	10.00
J. Zidlicky, Lime Springs, Iowa	2.00
Rev. J. Zajčcek, Windsor, Can.	5.00
John Bayus, Pittsburgh, Pa.	6.00
Rev. Geo. Bardarik, Daytona Beach, Fla.	8.00
Ann Kopecek, Binghamton, N. Y.	3.00
Br. P. Pitter, Norimberk, přijal na před- platném:	
Dr. V. Pospíšil, Německo	2.00
Š. Hodina, Německo	2.00
Dr. Borecký, Německo	2.50
B. Zemanová, Německo	2.50
E. Pantáková, Německo	2.50
Ing. Juříček, Německo	2.50
V. Šramota, Německo	2.00
A. Flhenická, Rakousko	2.00
Br. Měříčka, Rakousko	2.00

S díky přijala a o další pomoc a přízeň
čtenářů a přátel prosí,
Národní Jednota, Mr. John Opic, pokladník,
4800 South Hoyne Ave., Chicago 9, Illinois